

TREKTOCHT:

Op niet veel meer dan 2 uur rijden van hier ligt een prachtig stuk kust, afgezoomd door metershoge krijtrotsen; daar had de tiende editie van onze jaarlijkse trektocht plaats. Het kustdorpje Wissant was de uitvalsbasis van waaruit we de eerste dag naar het noorden, naar Cap Blanc Nez en de tweede dag naar het zuiden, Cap Griz Nez, trokken.

Nadat we, (Eddy, Hendrik, Jef, Dirk, Red, Leon, Paul, Hugo en ik) ons ingecheckt hadden op de camping togen we op weg. We stapten door de straten van Wissant en eenmaal daarbuiten ontsloot zich een wijs zachtglooiend landschap met afgemaaide korenvelden afgescheiden door bosjes en heggen. We waren nauwelijks een uur vertrokken of daar ging de eerste regenbui over ons heen. Hevige wind zorgde ervoor dat de regendruppels horizontaal vlogen en onze schoenen werden in een minimum van tijd via onze broekspijpen gevuld met water waarvan we voor de rest van het weekend konden blijven genieten. Droog zouden zij niet meer worden.

Is dat erg? Nee, dat is niet erg. We wandelden immers door een fantastisch mooie streek en de snel voortjagende wolken gaven er een bepaalde charme aan. Nadat we gegeten hadden, met zijn allen schuilend voor de regen in een bushokje, bogen we af naar de kust en zagen we in de verte de kanaaltunnel aan de ene kant en aan de andere kant de Cap Blanc Nez waar we naartoe moesten. Voor het eerst zagen we aan de overkant van het Kanaal de witte krijtrotsen van de Engelse kust, af en toe belicht door een vermetel straaltje zon dat er in slaagde door de wolken te priemen. Bovenop de meer dan 100 meter hoge krijtrotsen van Cap Blanc Nez konden we de kustlijn met zijn schuimende golven volgen en zagen we heel in de verte terug de witte huisjes van Wissant.

Hier is de groep dan even in twee gesplitst. Sommigen volgden het pad bovenop de krijtrotsen terwijl de anderen over het strand langs het water gingen. Omdat wij geen experts waren in zeegetijden hebben we eerst wel een tijd staan kijken of het water dat toch wel dicht tegen de rotsen kwam wegtrok of nog dichter kwam. Na enige tijd observatie was het duidelijk dat het water wegtrok en dat het te riskeren was om langs beneden verder te stappen met aan de ene kant de zee en aan de andere kant de krijtrotsen. Een goeie 25 km waren we terug aan de camping en konden we onze tentjes rechtzetten. De voorzienigheid zorgde ervoor dat dit gebeurde zonder één druppel regen. Om een tentje recht te zetten draaien wij na al die jaren ons hand niet meer om zodat we spoedig de inwendige mens konden gaan versterken. Traditioneel gebeurt dit op campingsvuurtjes met voedsel uit pakjes of blik maar dit jaar doken we onder in de horeca-voorzieningen van Wissant.

Na enig gepalaver gingen we het restaurant van Hotel de la Plage binnen en bestelden we ons eten. De meesten kozen uit de gewone menu's doch twee vermetelen kozen voor de zeevruchtenschotel die met zeer veel zorg was samengesteld en onder luide kreten van bewondering van de gasten in de gelagzaal werd opgesteld op een speciaal geconstrueerd verhoog. Natuurlijk had iedereen al vlug zijn menu afgewerkt behalve de twee zeevruchteneters die met notenkrakers, priemen en ander gereedschap gewapend rustig hun fruits de mer zaten te degusteren. Sommigen konden hun ongeduld om in het nachtleven van Wissant te duiken nauwelijks verbergen en anderen vielen bijna in slaap zodat de zeevruchteneters de kreukeltjes waar nog zeker een half uur aan kon gepeuzeld worden dan maar lieten liggen.

Zonde!

Terwijl we andere jaren met open armen in de plaatselijke cafe's werden ontvangen en soms pas afscheid van de herbergier namen als het bier helemaal op was (omdat in de Ardennen de cafeetjes dikwijls heel erg klein zijn), lag hier het initiatief bij de uitbaters. Om twaalf uur was het gedaan en kon je nergens meer terecht behalve in dat ene kleine kroegje op de dijk.

Het uur om te gaan slapen had geslagen en nauwelijks lagen we in onze slaapzak of de regen begon op de tent te roffelen. Gelukkig, want alles was al veel te droog geworden. 's Morgens roffelde hij voort en vormde grote plassen op camping. Gelukkig nam hij even adempauze zodat we snel onze tentjes konden afbreken en opbergen. Maar daarna roffelde hij een groot deel van voormiddag lustig verder terwijl we langs het strand richting Cap Griz Nez trokken die we als spoedig in de verte konden ontwaren. De lage wolken joegen voort langs het strand en de wind blies uiteindelijk gaten in het wolkendek. Even werden we opgehouden door een riviertje dat pardoes vanuit de duinen het strand kwam opgestroomd en waar we dus over moesten, maar voor de rest ging dat zeer vlot.

Vlak voor de Griz Nez was een uitzichtpunt van waaruit we zeer goed ons wandelparcours konden bekijken: Wissant met daarachter de Blanc Nez, de stranden en het binnenland.

Eens de Griz Nez beklommen bogen we af naar het binnenland om terug richting Wissant te gaan waar we in de late namiddag arriveerden. De rekeningen werden uiteengedaan en de tijd was daar om naar huis te keren.

Op Eddy, onze gids in deze, rust nu de zware taak om voor volgend jaar een parcours uit te knobbelen om in lijn van de traditie alweer duimen en vingers af te likken.

Jos